

LETNICE S PAPEŽEM FRANTIŠKEM

Jednou v pondělí po dlouhém monotónním období, kdy výuka probíhala stále ještě především distančně, si nás, bohoslovce, zavolal otec rektor na mimořádné setkání. Pochopili jsme, že nám chce něco důležitého sdělit, a byli jsme plni očekávání, co to bude. Byl snad někdo z představených Nepomucena zvolen za nového pražského arcibiskupa? Nebo se v naší koleji stal nějaký průšvih, který je třeba vyřešit? Napětí by se dalo krájet.

Dozvěděli jsme se však něco, co asi nikdo z nás nečekal: že za dva týdny o Letnicích budeme ministrovat Svatému otci v Bazilice svatého Petra ve Vatikánu. V době covidových omezení jsme opravdu moc nemysleli na to, že bychom mohli dostat takovou příležitost jako naši předchůdci před několika lety. V našich českých a moravských katedrálách jsme se k službě u oltáře dostávali poměrně často, dostat se však v Římě k papežskému oltáři u sv. Petra, to rozhodně není žádnou samozřejmostí. Bohoslovců a řeholníků, tedy potenciálních papežových ministrantů z celého světa, je totiž ve Věčném městě opravdu bezpočet. Přijali jsme tedy tento úkol s radostí jako velké privilegium a Boží dar.

Na takovou liturgii je samozřejmě potřeba se důkladně připravit, abychom dobře sloužili a prožili ji pokojně a soustředěně bez

zbytečného stresu. Při nácviku, který jsme absolvovali v pátek před nedělí Seslání Ducha Svatého, nás měli na starosti dva papežští ceremoniáři. Oba nás oslovili svým přístupem. Všechno nám vysvětlovali jasně a srozumitelně a zároveň s obdivuhodnou lehkostí a trpělivostí. Tím nás zbavili zbytečné nervozity. Bylo vidět, že vědí, co je skutečně podstatné. Pomohli nám, abychom nehráli jen nějaké dobře nacvičené divadlo, ale abychom se soustředili více na Krista, s nímž se při

každé mši svatě setkáváme, než na to, že na nás míří kamery. To bylo velmi osvobozující. Bylo nás deset bohoslovců, což je ideální počet k tomu, abychom zastali všechny důležité funkce při slavnostní bohoslužbě, jako jsou svíce, kříž, kadidlo, misál, mikrofon a insignie.

V neděli ráno jsme pak vyrazili ke svatému Petru podruhé. V apsidě monumentální baziliky nás přivítala nepřehlédnutelná vitráž znázorňující holubici, symbol Ducha Svatého, kterou kdysi vytvořili naši čeští skláři. Jaká krásná souhra právě v tento den! Ještě jsme měli čas krátce si zopakovat to, co jsme cvičili v pátek, a pak už jsme se šli připravit ke vchodu do sakristie, odkud měl přijít papež František. Zanedlouho skutečně z těchto dveří vyšla očekávaná osoba v bílé klerice.

Stáli jsme vedle sebe v řadě a čekali jsme, jestli Petrův nástupce zamíří k nám, a on opravdu přišel. Milým překvapením bylo, že jsme se s ním mohli každý osobně pozdravit, dokonce si s ním podat ruku, a nakonec se i společně vyfotit.

Z papeže i přes pokročilý věk a těžkosti, které zažívá, vyzařuje hluboký pokoj a nakažlivá radost, která není nijak povrchní. Je fascinující jeho zájem a pozornost vůči všem lidem, s nimiž se potká. Ujistil nás, že stojí o naše modlitby. K tomuto krátkému a krásnému osobnímu setkání se budeme rádi vracet celý život. Společnou mši svatou, při které jsme se setkali s Tím,

kdo je ještě větší než papež, jsme prožili poklidně a beze zmatků. Do semináře jsme pak odjížděli plni dojmů a duchovně posílení do blížícího se zkouškového období.

Dominik Frič

Ministrování Petrovi a zážitek, na který člověk jen tak nezapomene

Ministrovat papeži, to je sen. Kde jinde je liturgie na takové úrovni jako právě u samotného Svatého otce? Být tak blízko Petrovi, viditelně hlavě Církve, to je něco. Ale pokud se má takový sen stát skutečností, člověk se neobejde bez poctivé přípravy, nácviku a taky nervů z toho, jak to vlastně všechno dopadne – jestli bude včas na správném místě se správným předmětem v ruce, jestli mu neunikne pokyn ceremoniáře (osoba, která má na starosti průběh liturgie a vlastně všechny ministranty) apod. Tak se mi stalo, že jsem se hned na začátku nácviku na liturgii, který probíhal několik dní před slavností Seslání Ducha Svatého, (omylem) dostal do nejužšího výběru 4 ministrantů, kteří byli téměř po celou mši svatou nejbližší Svatému otci. Konkrétně jsem dostal na starosti mikrofon. Pokaždé, když měl Svatý otec něco říkat, musel jsem k němu přijít

Byl to nádherný zážitek

spolu s kamarádem bohoslovcem, který dostal za úkol držet misál. Při každém příchodu jsme udělali úklon před Svatým otcem a já jsem se přiblížil s mikrofonem tak, aby papeže Františka bylo slyšet jak v bazilice, tak v televizi. Na nácviku to nebyl problém, tam nebyl ani Svatý otec, ani mikrofon. O to nepřijemnější ale bylo, když jsme šli k Svatému otci v den slavnosti poprvé už doopravdy na živo před znamením kříže. Mikrofon, který jsem dostal, byl totiž celý kovový, úplně hladký, něco vážil a hlavně – byl zatočený do půlkruhu, abych mohl stát trochu bokem a aby tak Svatého otce bylo vidět. V tom ale spočívala jistá potíž – jak bylo horko a měli jsme na sobě kleriku a superpelici (nebo jak se říká „rochetu“), tak se mi potily ruce a onen slavný mikrofon, kovový a hladký, se mi kvůli svému zatočení začal brzy protáčet v ruce. A jak to bývá, zrovna šlo o nejdelší modlitbu od sedes z celé mše svaté, protože se žehnal voda. A tak jsem se snažil vši silou působit proti klouzání, aby uprostřed věty mikrofon neproklouzl, čímž by Svatého otce najednou nebylo slyšet. Stiskl jsem co nejsilněji prsty a točil rukama proti směru, kterým mikrofon pomalu padal, a čekal jsem, kdy přijde vysvobození. Modlitba nakonec skončila a já jsem s velkým oddechem odešel na své místo. Přišel jsem na to,

že z mikrofonu v jednom místě vychází gumová šňůra, kterou jsem si napříště chytl tak, aby kov tolik neprokluzoval, a zbytek slavnosti tak proběhl bez větších obtíží. Ministrování Svatému otci však přesto bylo nádherné a rozhodně stálo za to. Nejde jen o to, co se děje navenek, ale záleží i na tom, co se při liturgii děje uvnitř každého z nás. Moc bych vám přál, abyste byli ve svých farnostech tak horliví, aby u vás byla liturgie svou větší krásou a vašim vnitřním prožíváním na takové úrovni jako u svatého Petra.

Josef Kvapilík

Síla ve slabosti

Uprostřed nádhery renesanční baziliky, pod impozantním bronzovým baldachýnem, před zraky davu lidí, kteří si připadají důležití, když se dostali na papežskou liturgii, stojí starý unavený muž opřený o svou berlu, s hlavou schoulenou pod jhem, které přijal od Pána žně. Zdá se, že nevnímá ani krásu archi-

měl možnost o svatodušních svátcích vidět Svatého otce u oltáře, došlo mi, k čemu nás Pán volá, když nás zve ke kněžství. Máme s ním vystoupit na kříž. Svatý Pavel nás učí, že Boží moc se umí projevit v naší slabosti. Co budeme dělat my v 84 letech? Většinou už budeme několik let v důchodu, budeme si užívat zasluženého odpočinku, možná si párkrát za den vyjdeme na procházku se psem, jednou za čas na návštěvu nebo na zahrádku. Papež František však v tomto věku vykonává tu nejdůležitější službu, jakou může člověk na této zemi konat: vede Kristovu církev. Jak je to možné? Kde na to bere síly? Vypadá tak slabý, když podpírán svým ceremoniářem pomalu vystupuje schod po schodu k oltáři. Také jeho tvář, když stojí před církví u svého sedes, vypadá unaveně a plná tíživých starostí. Přesto však v jeho očích můžeme spatřit jakousi nepohasínající jiskru, jež se plně rozhoří, když se ujme slova při kázání. Možná byste ani nevěřili, že to mluví tentýž muž, když slyšíte obcerstující slova plná naděje a víry. Jeho duch je stále mladý, protože v něm plane neuhasínající a nestárnoucí plamen Ducha Božího. Tak skrze křehkého starce promlouvá sám Bůh.

Jan Pecháček

Na společné fotce s otcem Františkem.